Anul I No. 9 — Apare Lunar — Iunie 1941

GLASUL TINERETULUI

— Organ de propagandă al „Editurii Noastre" din Bucureşti pentru Ardeal —

Director: NICOLAE GRAUR	Redacţia: Com. Dârste, 63 Braşov	Director fondator: MARE EMANOIL

Inregistrată la Trib. Ilfov sub No. 129 din 25-XI-1940.

BIBLIOTECA ... BRAŞOV

Redactor: Ioan G. Platoagă

Cenzurat

Lei 10 ex.

GLASUL TINERETULUI

ABONAMENTE:
Elevi 80, Intelectuali 100, Instit. şi Autorit. 200,
De sprijin 500, Străinătate 200

Consideraţiuni critice

Lungile noastre explorări pe terenul criticei, ne-au scos multe surprize în faţa obiectivului observator, cari surprize supunându-le cu atenţie unei migăloase cercetări, ne-au dat posibilitatea formulării unor noi criterii, cari pentru unii poate vor părea îndrăsneţe. Pe linia acestor noi observări, am modelat şi studiat ani de zile valorile în formaţie, precum şi cele ajunse la maturitatea vederilor.

Poate ca acest adevăr să fie cauza clemenţei cu care îmbrăţişăm elanurile, necăutând a le forţa în formule şi stiluri precise de fabricaţie spontană, gen în care cercurile metropolitane se întrec a excela.

Noi cunoaştem balansoarul trecător al acestor emanaţii spontane şi deaceia ne-am obişnuit a nu le lua în serios decât momentan, fiindcă pentru viitor nu prezintă nici-o garanţie.

De aci, vom porni şi cu divulgarea celor cari se lasă frapaţi de originalul acestei acţiuni, original pe care-l recunoaştem dar cu rezerva unei emoţii flotante.

Suntem întâmpinaţi din diferite puncte ale ţării de diferiţi studioşi, cari din lipsă de cunoaştere de cauză fac zid de admiraţie în jurul acestei probleme, pentru ca peste o clipă să cadă în balanţa nedumeririi.

E drept că epuraţia în materie e o condiţie specială dar şi aceasta trebuie condiţionată după natura talentului şi gradul de exprimare în care se află.

Credem noi, nu vom putea supune sub presiunea perfecţionării imediate un elan pe care abea l-am introdus

în laborator, experimentând cu el şi observând evoluţiile în bine sau contrariul.

Ar fi absurd ca să cerem unui începător o lucrare perfectă, când este în primele faze de exteriorizare.

Cu atât mai mult de absurd ar fi ca să îl laşi la voia perfecţionării, aşteptând dela el un progres mulţumitor.

Renunţând, adică mulţumindu-te numai cu aşteptarea şi urmărirea, nu înseamnă nimic.

Apostolatul este dar inexistent şi în laboratorul preocupării critice planează numai umbra unei activităţi pe acest şantier.

Aceasta este adevărata situaţie din cercurile metropolitane şi deaceia ne-am propus să sfruntăm sfidarea, luând lucrurile în studiu aşa cum sunt şi sprijinindu-le neforţat ca ele să se poată desvolta în originalitatea lor naturală, fără să abordeze impurităţile de falsificaţie literară.

Numai datorită presiunii şi forţării procedurale din trecut, stilurile marilor literaţi sunt diluate pretutindeni, căci talentele s'au dezvoltat prematur şi atunci era necesară o culoare, care nu putea fi altceva decât aceia care predomina, eminesciană, alexandrină, ect . . .

Apoi la aprecierea valorilor nu se poate scoate un coeficient echilibrat decât apreciind valoarea după natura materiei şi timpul în care şi când această valoare a cunoscut o dezvoltare apreciabilă.

Fără comentariu că poezia contemporană se poate fabrica datorită perfecţiunii de construcţie şi poate fi mai grea decât multe opere ce sunt împovărate de laurii trecutului, lauri cari în prezent nu se pot cuceri aşa uşor.

Just vorbind, laurii acestor opere sunt laurii trecutului, cari se respecta în cronici şi rafturi şi noblefea lor nu poate fi profanată, căci ar însemna că ne profanăm trecutul cu o măsură pripită.

Difuzăm aceste scurte criterii pentru lămuririle unor linii ce ne caracterizează comportarea şi cei cari vor găsi oportun să se ridice la virulenţa şi originalitatea noastră conceptională, să ne urmeze, cine nu, să ne ocolească.

NICOLAE GRAUR

Spiritul Tăcerii

Tăcerea izolării premature
Sfinţeşte cucerirea triumfală;
Proclamă vieţuirea ideală
Sortită'nlăcrimărilor sperjure.

Lumina sihăstrii'n viaţa pală
Răs'rânge judecăţile mature
Menite pretudindenea să'ndure
Privirea socialo-glaciala.

Luminile serafice inundă
Culoarelor plebeilor şi tainic
Arată tuturor pe nou-i crainic

Dar crainicul luminilor ce-abundă
E sufletul tăcerii creatoare...
E spiritul sfidat de fiecare.

Nicolae Graur

REDACŢIONALE

1) Cei ce primesc şi reţin primul număr trimis de noi, se consideră abonaţi pe un an întreg.
2) Manuscrisele primite la Redacţie nu se înapoiază
3) Manuscrisele trebuiesc scrise citeţ şi numai pe o singură pagină.
4) Domnii abonaţi cari îşi schimbă adresa sunt rugaţi a ne înştiinţa.
5) Cărţi, Reviste, Ziare şi abonamente se vor trimite pe adresa redacţiei: Comuna Dârste Jud. Braşov.

MUREŞUL

Mureş. Mureş, apă lină.
Purtător de-adâncă jele,
Frate bun în timpuri grele,
Plângi căci plânsul tău ne-alină.

Apa ta e numai sânge;
Mersul tău e mers de pusnic;
Glasul tău e glas de tulnic,
Plâns de codru ce se frânge.

Răbdară multe cei bătrâni,
Schingiuiri şi mii de hule,
Am răbdat şi noi destule
Şi chiar răbdăm dela păgâni.

Dar pornind, măi Mureş frate,
Peste văi, pe dea'uri şi pe munţi,
Flăcăi, copii, femei, cărunţi
Le-am plătit atunci pe toate.

Şi'o să fim fără hodină
Până când n'om face iară,
Cum a fost străbuna ţară.
Mureş, Mureş, apă lină.

George Haneş

ABONAMENTE PRIMITE: Primăria com. Sfântul Petru 100 lei, Sulică Ioan (primar) 100 lei, Beni Ioan 60 lei, Primăria comunei Prejmer 100 lei.

PENTRU D-NII ABONAŢI. D nii abonaţi sunt rugaţi să plătească abonamentul persoanelor ce vor prezenta legitimaţia şi chitanţa semnată de către Dir. administrativ, Mare Emanuil.

Solie Românilor Subjugați

Români!
In sânge vă este 'năbușită revolta
Strigătul adânc pentru dreptatea voastră,
A ajuns la noi, la noi cei nemernici,
Că'nălțăm rugi în zi, la Domnul cucernici.

Noi, frații voștrii v'am lăsat sub jug strein,
Sub năvălitori barbari cu sufletul hain,
Rugăm pe Dumnezeu ca să vă întărească,
Ca tortura lor să nu vă nimicească.

Nu fiți umiliți'n fața asupritorilor,
Nu vă plecați lor ca'n fața vitejilor.
Ei n'au luptat o clipă să vă subjuge,
Mișeii-aceștia n'au jertfit un strop de sânge!

Ei au căzut în genunchi să li se dea pământ;
Noi și voi, nu le vom da nici pentru mormânt.
Au cerșit fără rușine la cei mai tari,
Iar astăzi, ca toți lașii nevrednici, sunt mari!

Nicu Caragață

Plângând între morminte

Intre două reci morminte
M'a apucat noaptea gândind
Și m'am trezit în zori zileii
Cu lacrimile'n ochi plângând.

Plângeam prin ele lumea moartă
Ce stă deapururi în mormânt
Și mă plângeam pe mine singur
Că mâine voiu fi tot pământ!

O! Doamne cât ești tu de mare
Prin legile Tale prea Sfinte
Și ce-i nimicnicia noastră
In golul vecilor morminte!

Mișu Popescu-Jean

IUBIREA PARINTEASCA

Se zice că'n vremea de demult, pe plaiurile noastre, (în ce anume loc nu precizează povestea) trăia un om şi o femeie.

Şi au avut şi ei un copil: copilul acesta însă, era de o fire cu totul afar' din cale; rău, neascultător faţă de părinţi.

Toate însuşirile rele pe care le poate avea cineva le avea în fine acest bătaş.

Mustrările tatălui său şi plânsul mamei sale, nu puteau nici decum să îndrepte purtarea acestui copil, în care duhul satanei îşi făcuse cuibul..

Cu anii care se scurgeau, copilul se mărea iar părinţii se cufundau tot mai mult în adâncimea întunecată a bătrâneţelor.

In cele din urmă ajunseră bieţii părinţi că nu mai puteau să muncească spre a-şi putea agonisi nici cel puţin o bucată de pâine, spre a-şi asigura existenţa de azi pe mâine.

S'au rugat şi ei de feciorul lor, care acum era mare şi în toate puterile de muncă, să le dea şi lor cel puţin câte-o bucăţică de pâine zilnic, fără să mai aibe pretenţii şi la altceva, că apa, aşa bătrâni cum erau, dar şi-o puteau aduce şi singuri.

Bătaşul lor auzind aceasta, nu numai că i-a refuzat categoric, dar a început să-i înjure de toate cele sfinte şi să-i blesteme, spunându-le că dacă a uitat moartea apoi o să le-o aducă el.

Plângeau în inima lor acei ce-i dăruiseră viaţa şi-l aduseră pe lume, că după câteva săptămâni, biata mamă s'a stins din viaţă rugând pe Cel Atot-Puternic să-l ierte că nu ştie ce face.

Văzând vecinii că el nici gând nu ere cel puţin să se îngrijească de cele creştineşti pentru înmormântarea mamei sale, au pus toţi, mână dela mână şi-au adunat cele trebuincioase, şi-au înmormântat-o blestemând toţi, pe bună dreptate, nemernicia acestui fiu netrebnic, dându-i toţi părinţii pildă copiilor lor.

După aceia, bătrânul s'a mai dus amarele sale zile încă vre-o doi ani în urma soţiei sale, trăind din mila vecinilor, care îi-aduceau pe furiş mâncare, fiindcă feciorul lui, pe lângă că nu-i dedea nimic de mâncare, dar suduia şi pe acei pe care-i vedea intrând la tatăl său.

Intr'o bună zi, apropiindu-se şi sfârşitul bătrânului, a zis către fiul său cel rău:

— Feciorul tatei, sfârşitul văd că mi se apropie şi am dat uitării toată purtarea ta faţă de mine şi mama ta — Dumnezeu să o ierte, vino cel puţin acum în ceasul de pe urmă, să-ţi dau ultima binecuvântare părintească şi să mă ierţi şi tu dacă poate ţi-am greşit ceva.

— Să-te ierţi? Să te ierte moartea. Nu vreau binecuvântare dela tine, mori şi du-te dracului de moşneag...

Şi după ce a scos un lung oftat şi-a dat duhul.

Ca şi bătrâna, a fost şi acesta înmormântat cu ajutorul vecinilor binevoitori.

După aceia, bătaşul a rămas singur; putea să se dedea la orice nelegiuire de acum; nu se mai simţea stingherit de nimeni. Toate fetele se fereau de el, aşa

că şi-a petrecut toată viaţa neînsurat şi în dispreţul tuturora.
În curînd sosi ceasul să apuce şi el pe drumul blînzilor săi părinţi; drum pe care nu se mai putea întoarce cu toate isprăvile de care fusese capabil până acum. În cele din urmă şi-a dat sfârşitul. Sufletul lui apoi a fost luat de satana şi dus în împărăţia nesfârşită a întunericului, unde toate sufletele păcătoşilor se chinuesc în flăcările veşnice ale iadului şi-a fost înfăţişat lui Scaraoţchi dinpreună cu toate faptele sale.

Văzând Scaraoţchi că după mulţimea faptelor lui, merită să i-se facă un loc deosebit şi bine meritat, a ordonat diavolului ce-l însoţea, să-l ducă în valea de sub grădina dreptilor, (sub rai) pe unde curge pârâul de smoală fierbinte ca să adune din acea smoală toţi viermii cei neadormiţi spre a-i duce apoi în valea tânguirei, unde se chinuesc mamele ce au avortat copii în timpul vieţii şi astfel această misiune i-s'a încredinţat să o execute în veci vecilor. Pe măsură ce numărul lor se va mări, cantitatea de viermi ce va trebui să care, va fi din ce în ce mai mare'

Sdrobit de oboseală s'a aşezat şi el puţin jos să se cureţe puţin de smoala cu care era împotmolit şi o sete grozavă îi ardea sufletul, că o picăturică de apă de i-ar fi dat cineva pe limbă putea să-i mai potolească cât de puţin dogoarea de pe suflet.
În acel timp când se tânguia el iată că două picături de apă au căzut peste el şi a simţit o mare uşurare. De unde căzuse aceste picături? Cine era acel bine voitor care cu aceste picături i-a mai uşurat sufletul? S'a uitat în stânga, s'a uitat în dreapta.., nimeni; a ridicat ochii către cer spre grădina dreptilor şi iată că vede un om şi o femeie plângând, ale căror lacrimi căzuseră peste el şi-l uşuraseră pentru un moment groaznicul chin.

Un fior năprasnic îi străpunse sufletul şi începu să plângă cu amărăciune. Cine era acel om cu acea femeie? El îi cunoscuse... era tatăl şi mama lui, cărora în viaţă nu le dăduse nici un pic de atenţie. O emoţie puternică îl pătrunse; s'ar fi ascuns, dar unde... Că din grădina dreptilor se putea vedea peste tot în iad. Întinse braţele către ei şi în chip de rugăciune exclamă: Iertare bunii mei părinţi! fiţi îndurători şi iertaţi-mă, acum recunosc eu pentru ce mă chinuesc aici; am fost eu neleguit cu voi şi pedeapsa ce mi s'a dat să mă chinuesc în veci vecilor o merit pe deplin, şi păcatul îl apăsa pe suflet mai greu ca o piatră de moară. Văzând părinţii săi chinul în care este asvârlit singurul lor fiu ce avuseseră pe lume, au început a plânge mai tare că auzindu-l ziditorul lumei plângând, i-a chemat la el şi l-a întrebat de ce plâng, dar ei printre suspine au răspuns: Mărite Doamne un singur fiu am avut şi noi pe lume şi se chinueşte în chipurile cele mai groaznice în valea cu smoală din fundul iadului.

Îndurerat cel Atot puternic de plânsul acelor doi bătrâni, l-a întrebat pentru care fapte, dar ei au spus toate nelegiuirile fiului lor şi atunci iar i-a întrebat Dumnezeu dacă astfel de purtări a avut el până şi faţă de voi, cei care l-aţi adus pe lume, ce pedeapsă mai uşoară să i-se dea. Cum voi îl hrăniseţi când el era mic şi neputincios, tot astfel şi

el, dator era să vă ţină, până la sfârşitul vieţii voastre.

—Nu Doamne, îl implorară bătrânii plângând, ori ce ne-ar fi făcut el, ne este tare milă de el, să-l vedem în asifel de chinuri... e singurul copil al nostru.

Atunci Domnului făcându-i-se milă de ei, ordonă la îngerii săi să-l scoată din iad şi să-l ducă iarăşi pe lume pentru a-şi continua viaţa, să vadă de e cu putinţă să se mai îndrepte ori nu.

Aceasta a făcut-o Cel-prea puternic fiindcă a văzut cât de mult ţineau aceşti doi bătrâni la fiul lor, chiar şi în urma atâtor chinuri cât îndurase ei pe urma lui.

In timp ce el plângea plin de smoală sub greaoa sarcină a păcatului, la care se gândea, deodată o lumină orbitoare luminează toate văile întunecate ale iadului şi un înger cu o sabie de foc în mână, apare în faţa lui, în timp ce toţi diavolii se ascund care încotro speriaţi şi-l apucă pe băiat de mână şi-l scoate din iad pornind amândoi spre casa de unde-l luaseră deavolii.

Pe drum însă se întâlnesc cu lume multă ducând un mort la o groapă, în acest timp îngerul se opreşte cu băiatul, şi schimbă direcţia luând-o cu el către biserica satului unde avea să sosească mortul.

După ce au ajuns în faţa bisericii întreabă băiatul; ce facem acu Doamne? - Nu eu sunt Dumnezeu, ci îngerul lui.

Aşteaptă şi vei vedea; un lucru îţi spun însă de pe acuma.

După ce popa va termina cu slujba te vei întoarce în corpul din care ai eşit şi vei aştepta în sicriu până va termina părintele cuvântarea, care vei asculta-o şi tu, referitoare la purtările ce ai avut pe lume, spre a te da pildă şi altora şi atunci te vei ridica din sicriu şi vei povesti şi tu ce ai văzut pe unde ţi-a umblat nelegiuitul tău suflet.

Noroc ai avut cu părinţii tăi pe care i-ai certat mai rău ca pe câini, căci Domnul la cererea lor te trimite să te îndrepţi să poţi şi tu, nelegiuitule, să fi cu ei în grădina dreptţilor, unde nu este întristare, nici suspin, unde păsările cerului cantă celor drepţi în veci vecilor şi unde e veşnic primăvară şi flori.

Sosind coşciugul cu toţi cei ce-l însoţeau, preotul a început să-i facă rugăciunile de iertare-a păcatelor în timp ce băiatul privea corpul în care fusese cu câteva zile mai nainte, se uită şi la lumea care venise după el; nimeni nu plângea... toţi vorbeau numai de rău de el, ba c'a făcut cutare lucru, ba că a furat cutare lucru, ba că trebuia să fie îngropat pe câmp în pielea goală şi în sfârşit numai şi numai de rău. Le asculta şi el şi îi părea rău.

După ce s'a terminat slujba, îl ia îngerul şi-l introduce din nou în corpul de unde eşise.

O putoare mare îi venea pela nări, dar în nici un caz nu se asemăna cu cea din iad.

Corpul începuse să i-se împută, căci nu v'am spus: în timpul cât a fost el în iad, cam o săptămână de zile, corpul lui a stat tot în casă, din cauză că le era scârbă la toţi de el să i-l înmormânteze; până ce a trebuit să ia primăria aceste măsuri; ba a dat ordin chiar să la parte la înmormântarea lui tot satul, pentru ca în faţa tuturora să fie dat drept pildă de către preotul satului.

Aşa... şi după ce a terminat popa cu cuvântarea, adică cu arătarea, tuturor faptelor lui nelegiuite, s'a

produs scena de nedescris...

Se ridicase din coşciug. Toată lumea speriată, a rupt-o la fugă, lundu-l drept satana; până şi popa chiar s'a repezit la căldăruşea cu agheazmă din altar, crezând că are deaface însăşi cu necuratul, însă el de astă dată i-se adresează cu vorbe blânde, cerându-i să nu se sperie că nu e necuratul ci un om păcătos care a cunoscut chinurile iadului şi că a fost trimis din nou în lume să se îndrepte, de către Cel Atot Puternic după rugăciunile părinţilor săi şi puţin câte puţin s'a convins în sfârşit şi preotul.

Vestea aceasta răspândindu-se peste tot locul cu iuţeala fulgerului au venit mulţi de prin toate ţinuturile să stea de vorbă cu el şi să le povestească ce a petrecut în lumea întunecată a iadului.

Mulţi după aceia luând pildă au căutat să-şi verifice trecutul spre a nu mai păcătui şi in viitor.

Aceasta o făcuse Tatăl cel atot puternic din dragostea ce a avut-o faţă de părinţii acestuia ca să nu-i facă să sufere văzându-şi şi fiul în chinurile groaznice ale iadului.

De aici se poate vedea până unde poate să ducă iubirea părintească.

Acest fiu care nici odată nu şi-a aruncat ochi buni asupra propriilor lui părinţi, chiar până şi în ceasul de pe urmă al vieţei lor, totuşi în inimile lor nu se întipărise nici un fel de ură, ba din contră când l-a văzut că se chinueşte atât de grozav în bezna din adâncul iadului, cu lacrimi în ochi, au rugat pe părintele ceresc să-l scoată şi cum chiar lacrimile lor iau uşurat întru câtva suferinţele lui.

Dacă inima părinţilor poate să fie atât de sensibilă faţă de copii lor, ori unde şi oricând, şi copii trebuie să-i iubească pe dânşii până în ultimile clipe ale vieţii lor.

Şi acum, fiindcă această poveste a găsit un adânc ecou în sufletul meu, v'am povestit-o şi eu Dvs. iubiţi cititori, cu rugămintea să nu cercaţi a căuta să găsiţi şi Dumneavoastră pe eroul meu întors din chinurile iadului, fiindcă a murit şi a doua oară şi încă de mult.

Această istorioară a fost transmisă, aşa din gură în gură, până am aflat-o şi eu de v-am spus-o Dvs. iar Dvs. veţi spune-o la alţi, veţii spune-o copiilor Dvs., copii Dvs. vor spune-o copiilor lor şi aşa mai departe.

Şi încălicai pe un cotoi să v'aduc altele noi.

Ion O. Plaioagă

COPILAŞI

Copilaşi curaţi ca roua
Cea pe iarbă picurată;
CARTEA este o comoară
Ce de mulţi e căutată!

Deci, acei care vreo-dată
Ve-ţi dori ca s'o aflaţi,
ŞCOALA, mama'nţelepciunii,
Mic şi mare s'o urmaţi!

Nicolae M. Isac

REFUGIAT

Părinții mei sunt dincolo de munți
Și m'or căta cu ochii'n large zări;
Eu mă pierdui pe tristele cărări
Bătându-le cu pașii mei mărunți.

M'o fi chemând și-acum cu buze fripte
Sărmana mamă tristă și domoală
Și aprinzând tămâie'n ciob de oală
M'o fi căutând cu ochi printre cripte.

Dar însă eu, departe, umblu trist
Și-mi port nenorocirea de-azi pe mâine.
De pot să gust din coaja cea de pâine
Sunt mulțumit și preaslăvesc pe Christ.

Străinii mă lovesc din ochii crunți
Și mă alung' cu pietre ca pe câini;
Eu, ascunzându-mi fața plânsă'n mâini,
Imi strig părinții mei de peste munți.

Sandu Stelian

Doina Mureșului

Mureș, apă spumegată
Cu mult sânge amesticată,
Din munții dela Gheorgheni
Până jos la Războeni,
Multă jale-aduci cu tine
Multă jale și suspine,
Ești roșu din mal în mal,
De sânge ce curge'n val
Din pieptul fraților iubiți
Ce-au fost omorâți și schingiuiți
De-un neam ce nu cunoaște mila
De hanvezi urmașii lui Atila,
Cari prin radio și ziare

Vestesc cultura'n lumea mare...
Iar să-şi câştige onoruri;
Prin împuşcări şi omoruri
Cerându-le hanvedul viclean
Românilor să se lepede de neam,
De biserică şi tămâie.
Românul credincios ştie dela bătrâni
Mai bine moare dar nu ascultă de păgâni
Cu vitejie răpune al său duşman;
Şi din mormânt va striga, că este
Daco-Roman.
Nu-şi lasă legea, nici neamul
De l-ar omorâ duşmanul!
Mureş, Mureş râu curat
Câţi în tine s'au scăldat
Nu te vor uita nici când
Şi, te-au părăsit plângând!

S. T. Moldoveanu

MUNCA ŞI PATRIOTISM

Poporul românesc a avut norocul să aibă o ţară dăruită de Dumnezeu cu toate bogăţiile lumii.

Dar cu cât o ţară este mai mănoasă, cu atât este mai dorită de streini.

In sufletul neamului românesc tortura vremurilor de odinioară a imprimat nota unui fatalism identic cu o toleranţă fără margini, care a secat aproape complect sentimentul de a lupta contra răului.

Admitem străinilor să ne apuce dinaintea ochilor ceace este al nostru, fără a ridica cel mai mic semn de protestare.

Dacă vom sta cu mâinile încrucişate şi vom persista în nepăsare, vor veni străini mai şireţi decât noi şi vor ajunge stăpâni pe ţara întregită de noi prin atâtea jertfe.

Deaceia ar trebui fixată în mintea fiecărui român adevărata lozincă, care spune:

„Un popor singur îşi făureşte soarta".

Neamul românesc nu-şi poate croi o soartă fericită decât numai în cazul când va răscoli pământul spre a scoate toate bunurile şi comorile ascunse acolo.

Nepreţuitele bogăţii ale ţării noastre le vom putea obţine şi

valorifica printr'o muncă continuă și statornică.

Războiul mondial a făcut ca în sufletul tuturor naţiunilor să se nască, dorinţa de a-şi menţine neştirbită fiinţa, de a se întări şi înălţa deasupra celorlalte naţiuni.

Vor învinge însă acele neamuri, vor înţelege că munca îşi are un rol covârşitor la prosperarea materială şi spirituală.

Se impune dar, astăzi o datorie patriotică de a munci fără răgaz întrăinindu ne materialiceşte pe cale dreaptă.

Numai prin muncă cinstită vom putea domina adevărat neamurile streine pe cari împrejurările istorice le-a acordat în graniţele noastre etnice.

Dacă ne vom mulţumi numai cu vorbe goale, încetul cu încetul vom fi copleşiţi şi înghiţiţi de conglomeratul strein iar ţara va fi numai cu numele a noastră.

De aici reese că dragostea de ţară sau patriotismul adevărat se reduce la muncă fără preget pentru binele neamului şi patriei.

Patriotismul adevărat nu e patriotismul de vorbe seci care nu făuresc nimic trainic.

Dintre toate manifestările patriotismului trebuiesc preţuite acelea, cari aduc servicii nepreţuite şi adaugă câte o piatră solidă la edificiul măririi neamului.

Patriotismul adevărat este al acelora cari fără bătăi în piept, fără prea mare sgomot dovedesc concordanţa între vorbe şi fapte.

Sentimentul patriotic la rândul său trebuie ferit de exagerări cari să alunece în şovinism, adică într'o ură neîmpăcată faţă de alte naţiuni.

A ne iubi neamul, nu înseamnă a urâ de moarte pe streini.

Dar atunci când interesul şi viaţa neamului este periclitată datoria noastră e să luptăm până la sacrificiu pentru salvarea ei.

Munca şi patriotismul adevărat ne vor învăţa a cunoaşte, a preţui şi cultiva bunurile materiale şi sufleteşti prin care se va închega definitiv solidaritatea naţională.

Poporul român are însuşiri şi calităţi mari şi nobile.

Unul, fiecare din noi poate să facă ceva bun şi folositor contribuind la ridicarea neamului.

Acel care nu vrea să facă un asemenea bun, nu poate fi patriot, este un adevărat trădător.

Să avem fiecare conştiinţa datoriei, lucrând cu sufletul curat pentru propăşirea neamului.

Şi în ziua când vom fi pătrunşi de acest adevăr vom vedea răsărind un soare plin de bucurie pentru neamul românesc.

Ion Bradu

CRONICA LITERARA

CĂRŢI PRIMITE

„Ioan Creangă: Amintiri şi poveşti" de Mircea Ispir. Entuziastul publicist a scos o lucrare superbă care ar trebui să fie cetită de toţi bunii Români, având ca prefaţă următoarele rânduri:

„Această lucrare a fost întocmită anume pentru colegii învăţători candidaţi la examenul de înaintare în gradul II. Deşi este o parte dintr'o lucrare de proporţii intitulată „Ioan Creangă învăţător", cartea de faţă exprimă un tot, prezentând subiectul recomandat de Ministerul Educaţiei Naţionale, sub toate aspectele. Pe lângă analiza operei „Amintiri şi poveşti", însoţită de un glosar original întocmit de noi în Humuleşti marelui povestitor. In introducere am prezentat sintetic pe Ioan Creangă învăţător, pedagog, precursor al activismului şi autor de manuale didactice pentru o mai bună legătură cu subiectul. Nu putem uita că pe lângă acela de mare scriitor, numele lui Ioan Creangă prezintă pentru învăţători o culme, pe care a ridicat prestigiul şcoalei poporului şi al numelui de învăţător, în calitatea sa de „om al şcoalei" care se confundă atât de armonios cu cea de povestitor".

Lucrarea este splendid tipărită, 160 pagini, constitue o podoabă pentru orice bibliotecă. Preţul 75 lei. Se poate comanda dela Cooperativa „Şcoalei Poporului" (Direcţia răspândirea cărţii) Str. Bucur no. 14 Bucureşti.

„Cu barda'n porţi de veac" este titlul cărţii colaboratorului nostru Aurel Zaharia Moldoveanu apărută de curând în „Editura Noastră". E o carte anume pentru tineret, o carte plină de aprinse chemări ale tineretului. Tânărul poet nu-şi consideră viaţa viitoare, fără rost şi nerealizatoare cu nimic. Mijloacele prin care sufletul poetului înfăţişează situaţia de azi a stărilor sufleteşti a bunilor români, sunt reuşite şi pline de sinceritatea realităţii unei poezii cu pretenţii.

Ţării mele

Ţară ciopliţă'n dureri de granit,
cremene stâncă,
tătată'n răscruci de pământ răscolit
ne'nfrântă încă
de niciun „apus", de niciun „răsărit"
chemaţi oastea de crai şi crăiţe
înălţaţi Carpaţii
cum nu vor fi alţii
corbii în stol pe cer s'au ivit

şi Babel se'nalţă tiran între vite...
Cu braţele crucii cerul propteşte
Christ răstignit iarăşi de noi,
la margini de veac scăldat în noroi
cu spinii pe frunte din nou ne priveşte.
Se'ncruntă strămoşii'n icoane trăznite
de viforul vremii de-acum,
pe creştet de altare şi'n şanţuri de drum
în freamăt trosnesc ciolane albite.
Unde-s vitejii de ieri şi de azi
să sfarme a minciunii tărie?
apostol în dumbrăvi de ghindă şi brazi
Ştefan mai brav să reînvie!
Ţară hrănită cu foc şi venin
dăltuită'n blestem şi furtuni
fulgeră'n veac, în jur să-ţi aduni
martiri şi arhangheli din cerul senin.

Aurel Zahnia Moldoveanu

Dorim tânărului poet cele mai frumoase realizări. O recomandăm cetitorilor; se poate comanda dela revista „Glasul Tineretului„ cu preţul de 20 lei, tipărită frumos.

RECENZIA REVISTELOR

„Păstorul Tutovei" anul 4 no. 3—4. Revistă de cultură a Asociaţiei Preoţilor din judeţul Tutova. Se bucură de colaborarea celor mai de seamă preoţi. Se prezintă cu material bine selecţionat, tipărită cu îngrijire. Fiecare număr apare în formă de volum. Dorim mulţi ani înainte acestei reviste.

„Şcoala Prahovei" Revista Asociaţiei Învăţătorilor no. 3—4 din Februarie— Martie 1941. Redactor: Ştefan Alexiu. Revistă lunară editată şi tipărită cu mult gust şi dragoste de către Asociaţia Învăţătorilor. Urmând o cale bine apreciată, revista se menţine la nivelul superior cu care a plecat la drum. Este o revistă bună şi de mare folos învăţătorilor.

„Foaia Învăţătorului" anul XV no. 1, 2, 3, 4. Organ al Asociaţiei Învăţătorilor din oraşul şi Judeţul Brăila. Colaborează: Pr. Ioan Peteculescu (Învierea), Vasile Pârvan (Un neam, un destin), A. Mateevici (Limba noastră), E. Pârlog (Octavian Goga), Prof. I. N. Dianescu (Cronicarii), Gr. Vioreanu (Paştile), Mihail Lupaşcu (La arat 1941), Maria N. Munteanu (La răscruce de drum), Ilie I. Mirea (Sugestii), Ioan Alexandru (Şcoala satului), Const. Gh. Lepădatu (Binefacerile creştinismului), V. G. Drăghici (Lenea), Dementea N. Popescu (Făclii stinse), Ioan Pilat (Stăna părăsită) Ilie I. Mirea (Oameni şi opere). Revista, prin cuprinsul ei, de mare ţinută literară se încadrează între publicaţiile de mare prestigiu.

„Licurici" anul 1 no. 3. Tânără revistă editată de elevi în condiţiuni înbunătăţite în ceiace priveşte cuprinsul şi formatul. Meritul grupării de elevi de a face să apară frumoasa revistă. Cu atât mai mult, cu cât în jurul revistei s'a adunat un număr frumos dintre scriitorii tineri din provincia noastră. Dorim confrăţeiui „Licurici" izbândă şi spor la muncă.

„Horia, Cloşca şi Crişan" an. 1 no. 5. Din acest număr remarcăm următoarele colaborări: Alex. Olaru elev, Dafinel D. Dunea, Chera M., Şt. M. Licescu, Ionel Podoleanu, Teodorescu D-tru, Ivănescu Aurel. Recenzii semnează D. Dulnea. Revista este tipărită frumos, cu material bun.

„Prepoem" an. II seria II a. Revistă Românească de poezie Redactor: Traian Mihăilescu. Cu material bogat şi bine selecţionat, se impune între primele publicaţii cu caracter de poezie.

ZIARE

„Unirea Poporului" an. XXIII no. 16. Foaie de cultură pentru sate şi oraşe, cu cele mai bogate ştiri din ţară şi străinătate. A reuşit să fie cea mai răspândită foaie. Apare sub talentata conducere a d-lui Dir. Iuliu Maior şi redactor Sever Barbu.

REVISTE PRIMITE

Licurici, Gând și faptă, Prepoem, Horia, Cloșca și Crișan, Foaia învățătorului, Școala Prahovei, Păstorul Tutovei, Colecția Prollava, Pan, Pământul, Pierde Vară.

ZIARE PRIMITE

Unirea Poporului, Gazeta Refugiaților, Drum Nou, Vocea Buzăului, Nădejdea, Ogorul, Gazeta dela Turda, Romanațiul, Desrobirea, Drapelul, Gorjanul, Voința Banatului, Foaia Noastră, Vremea Nouă, Gazeta Transilvaniei, Libertatea, Imparțialul, Frontul de Vest, Ev-Elet, Conștiința Națională

CE SPUNE PRESA DESPRE NOI:

„Luceafărul Literar" anul XIV No. 14

„Glasul Tineretului" an. I no. 7 de sub direcția literară a d-lui Nicolae Graur și sub conducerea administrativă a d-lui Mare Emanuil, s'a încadrat în rândul organelor cu verb dur și idee dinamică. Numărul acesta se deschide cu articolul d-lui Mare Emanuil, care vorbește despre sfintele sărbători și continuă cu un emoționant sonet religios „Moment pios" de dl. Nicolae Graur. D-nii Nicolae Isac și G. Platoagă, sunt două talente în continuă desvoltare.

„Pan" anul I No. 4–5

„Glasul Tineretului" organ de propagandă al „Editurii Noastre" București, pentru Ardeal. La al șaptelea număr de apariție se găsește în urcuș de drum. Cu colaborări din ce în ce mai alese „Glasul Tineretului" încearcă să-și îndeplinească misiunea. Remarcăm din ultimul număr articolul „Gânduri pentru Sărbători" semnat de Mare Emanuil, din care citâm:

... „Atât altarul cât și slujba, au această mare semnificație de a smulge sufletul din massa comună a relelor și neliniștei — ce ne rod din diferite motive — și a-l reda liberei și înviorătoarei cugetări care ne poate asigura o bună viețuire pe pământ. Iată dece glasul preotului stărue melancolic în cântecul psalmilor". In același număr, „Moment pios" se intitulează sugestiva poezie a d. Nicolae Graur.

„Ziarul Dezrobirea"

„Glasul tineretului", organ de propagandă al „Editurii Noastre" din București, pentru Ardeal, a ajuns la al optulea său număr. Apărând sub conducerea d lui Nic. Graur, revista fondată de d. Mare Emanoil aduce în paginile ei afirmarea tinerilor scriitori din provincie. O închinare lui

O. Goga semnată de Nic. M. Isac, o foarte interesantă, mai ales prin substratul ei, povestire „Balaurul“ de d. I. Platoagă, Rânduri pentru Invierea Domnului de preot I. Sachelarescu, o nuvelă „Dragostea neîmpărtăşită“ de d. M. Popescu-Jean, versuri de Nicolae Graur, George Haneş şi M. Popescu-Jean, formează cuprinsul acestui bine închegat organ pentru Ardeal.

Acestei reviste plină de slovă şi duh românesc ; îi urăm spor şi muncă rodnică.

D-sale

D-lui _____

_____

_____